

บทนำ

กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อที่มาพร้อมไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศ ทำให้สองขาที่กำลังรุดเดินด้วยความเร่งรีบพลันชะงัก ภาพบรรยากาศตรงหน้าเริ่มพร่าเลือนราวกับถูกกระชากให้หวนกลับไปอยู่ในเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน ยามที่เขาได้รับสายโทรศัพท์เพื่อแจ้งข่าวร้ายคล้ายคลึงกันกับตอนนี้จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขานึกขยาดโรงพยาบาล ภาพในวันวานอันน่าหดหู่ที่พราวคนในครอบครัวไปอย่างไม่มีวันกลับยังคงติดตา เจ้าของร่างสูงจำต้องยืนนิ่งอยู่พักใหญ่ สดับรับฟังเสียงสายฝนจากภายนอกที่กระหน่ำลงมาไม่ขาดสาย สูดหายใจเข้าแรงๆ แล้วค่อยๆ ปล่อยมันออกมาช้าๆ ราวกับกำลังควบคุมความรู้สึกของตัวเองให้คงที่และเรียกสติซึ่งควรมีมากที่สุด在这段时间ก็กลับมา

เมื่อชั่วโมงก่อนขณะที่เขาเพิ่งจะได้เอนตัวนอนหลังผ่านการทำงานหามรุ่งหามค่ำติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายวัน โทรศัพท์มือถือถือที่ไม่ควรมีใครติดต่อเข้ามาในเวลาตีสามเศษๆ ก็ดังขึ้น ก่อนเสียง

สิ้นเครื่องของคนเป็นน้องสาวที่ตอนนี้ควรพักผ่อนอยู่ที่บ้านสวนย่านปทุมธานีเพราะช่วงนี้มีตารางงานที่โรงงานในละแวกเดียวกันจะดังตามมา

[กรณีเสียแล้วค่ะพี่ธรรค คนงานที่บ้านเขาโทร. มาบอกริชาว่ากรณีพยายามที่จะ...จะจบชีวิตตัวเอง ริชากำลังขับรถไปที่โรงพยาบาล XXX แต่ตอนนี้พี่ธรรคช่วยล่วงหน้าไปก่อนได้ไหมคะ...ริชาเป็นห่วงพี่กฤต]

ในตอนนั้นธรรคแทบไม่ได้สนใจประโยคหลังด้วยซ้ำ เพราะสิ่งที่ได้ยินตอนต้นเรียกให้ลมหายใจของคนสะลึมสะลือสะดุดไปพักใหญ่ หลังจากวางสายเขาจึงรีบคว้าเสื้อยืดขึ้นมาสวมเนื่องจากเวลานอนสวมแค่เพียงจ็อกเกอร์แพนต์ ก่อนเร่งออกมาจากห้องพักภายในคอนโดมิเนียมที่อยู่ใกล้ออฟฟิศด้วยสภาพชุดนอน ทว่ากว่าจะเดินทางฝ่าสายฝนมาถึงจุดหมายก็ทำให้เขาเสียเวลาไปมากกว่าเดิมหลายสิบนาทีด้วยต้องลดความเร็วในการขับขี่ลงกว่าครึ่ง

บรรยากาศภายในโรงพยาบาลเอกชนเวลานี้แม้จะไม่มีผู้คนพลุกพล่าน แต่ก็ไม่ถือว่าเงียบสงัดเมื่อมีเสียงร้องไห้ดังให้ได้ยินเป็นระยะ ๆ คล้ายต้องการย้ำเตือนว่าสิ่งที่เขาได้รับรู้มานั้นเป็นเรื่องจริง กระทั่งวินาทีที่เจ้าของรางวัลสูงเดินมาหยุดยืนอยู่ตรงโถงทางเดินหน้าห้องฉุกเฉิน ทุกสายตาของใครหลายคนในที่นั้นก็จับจ้องมาที่เขาเป็นจุดเดียว ก่อนหมัดลุน ๆ หมัดหนึ่งจะกระแทกเข้าหน้าอย่างจริงจัง ทำให้คนที่ยังไมทันได้ตั้งตัวถึงกับเซถอยหลัง กลิ่นคาวเลือดแปร่งปร่าอวลไปทั่วโพรงปากจนนึกอยากสวนหมัดกลับ แต่ชายหนุ่มก็ทำได้เพียงเอาลิ้นดันกระพุ้งแก้มในยามเงยหน้ามองคูกรณีที่กำลังสาดซัดถ้อยคำมากมายใส่เขาเงียบ ๆ

“มึงยังกล้าเสนอหน้ามาที่นี้อีกหรือไอ้บรรด” คนพูดไม่ว่า
เปล่าแต่เตรียมจะสวนหมัดใส่ผู้มาใหม่อีกรอบ

ทว่าคนมาใหม่กลับไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองถูกทำร้ายฟรีๆ เขา
ถอยห่างออกมาก้าวหนึ่งจนหมัดที่กำลังจะพุ่งเข้ามากระทบหน้า
พลาดเป้า และยังดีว่าญาติๆ ของเจ้าตัวเข้ามาช่วยห้ามทัพเอาไว้
ได้ทัน กระนั้นก็ยังไม่สามารถห้ามปากพล่อยๆ ที่ฟันคำหยาบคาย
ออกมาได้

“ต้องหน้าด้านขนาดไหนถึงกล้าเสนอหน้ามาในเวลาแบบนี้
วะ”

“ธิดาบอกให้กูมา”

“อ้อ...ถ้าน้องสาวมึงไม่บอก มึงคงไม่คิดจะโผล่หัวมาดูดำดูดี
น้องกูเลยใช่ไหม”

บรรทมมองคนที่พูดจายัอนแย้งอย่างข่มอารมณ์ เขารู้ดีว่าใน
สถานการณ์แบบนี้คงไม่มีใครดึงสติกลับมาได้โดยง่าย ยิ่งกับคนเป็น
พี่ชายที่เพิ่งสูญเสียน้องของตัวเองไปอย่างไม่มีวันกลับอย่างกฤต
ด้วยแล้ว เขาจึงไม่คิดถือสา

อีกทั้ง...ตอนนี้เจ้าตัวก็มีศักดิ์เป็นว่าที่น้องเขยเพราะกำลังจะ
แต่งงานกับน้องสาวของเขาในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ดังนั้นอะไรที่
บรรดพอจะอะลุ่มอล่วยให้ได้ เขาจึงยอมทำเพื่อไม่ให้เรื่องราวมัน
บานปลายไปมากกว่านี้

แต่ดูเหมือนว่าอีกคนจะไม่คิดเช่นนั้น...

“มึงเป็นแฟนน้องกูแบบไหนกันแน่วะ ก็ครั้งแล้วที่มึงละเลย
ความรู้สึกของน้องกู จนสุดท้าย...กรรมถึงตัดสินใจจากพวกเราไป”

“มึงมีเหตุผลหน่อยไอ้กฤต” บรรทมมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้า

เหนื่อหน่าย และไม่คิดปฏิเสธข้อกล่าวหาที่ได้รับ

“กูต้องมีเหตุผลกับฆาตกรอย่างมึงด้วยเหอ”

“พูดอะไรให้ตระวังปากด้วย อย่าคิดว่ากูไม่ตอบได้แล้วมึงจะ
ด่ากราดกูยั้งไงก็ได้” ธรรมศพยายามใจเย็น ทว่ากลับเป็นเรื่องยากมาก
ขึ้นทุกขณะเมื่อคู่กรณีไม่คล้อยตาม

“ทำไม...หรือมึงกลัว”

“กูไม่จำเป็นต้องกลัว เพราะกูไม่ได้ทำอะไรผิด”

“เฮอะ” กฤตยัมหยัน “มึงกล้าพูดนะไอ้ธรรมศ กูว่าที่มึงโผล่หัว
มาตอนนี้ก็เพราะอยากมาดูผลงานของตัวเองมากกว่า มาดูให้เห็น
กับตาว่าน้องกูตายเพราะมึงแล้วจริง ๆ”

“มึงอย่ามาพูดพล่อย ๆ กรณีไม่ได้ตายเพราะกู”

“แต่มึงก็เป็นต้นเหตุทำให้กรณีตัดสินใจแบบนี้”

“มึงไม่รู้จะไรอย่าพูดเลยดีกว่า”

“ทำไมกูจะไม่รู้ ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่ามึงกำลังหาทางเลิก
กับน้องกูอยู่ มึงตีตัวออกหาก เห็นงานสำคัญกว่าคนรัก แล้ววันก่อน
ตอนกูแวะไปที่ออฟฟิศมึง กูเห็นกับตาว่าน้องกูมีปากเสียงกับกรณี แต่
ตอนนั้นกูคิดแค่ว่าคนรักกันก็มีปากเสียงกันเป็นเรื่องธรรมดาเลยไม่
คิดเข้าไปยุ่ง”

“เพราะแบบนี้มึงก็เลยแต่งสี่เติมเรื่องเอาเองว่ากูเป็นคนผิด
จ้ะสิ” ธรรมศต่อประโยคที่กฤตยัมไม่ได้พูดออกมา มุมปากของชายหนุ่ม
แค่นยิ้มอย่างคนผิดหวังที่ถูกเข้าใจไปในแง่นั้น “คิดไม่ถึงว่ามึงจะเป็น
คนเพื่อเจ้าได้ขนาดนี้”

“ถ้าไม่ใช่มึงแล้วจะเป็นใคร กูแน่ใจว่าไม่มีเรื่องอื่นที่ทำให้กรณี
คิดสั้นแน่ ๆ”

“ถ้าพูดออกมาขนาดนี้ คือมีเงื่อนงำแล้วใช่ไหม...ว่ารู้ทุกเรื่อง
ของกรณีจริง ๆ”

“มีหมายความว่ายังไง” ดวงตาของกฤตสันโหว รู้ดีว่าที่ผ่าน
มาตนเองไม่ได้เป็นพี่ชายที่ใสใจน้องนัก ครั้นพอกรณีมาจากไปแบบ
นี้ ความรู้สึกผิดที่กัดกินจิตใจก็ทำให้กฤตพาลไปทั่ว โทษทุกอย่าง
ยกเว้นตัวเอง เหมือนกับต้องการหาเกราะป้องกันความอ่อนแอนี้
เอาไว้ไม่ให้ใครได้เห็น

“ก็ถ้ามีเงื่อนงำตัวเองมากพอ มีคงไม่มายืนด่ากูเหมือน
หมาบ้าแบบนี้หรอก”

“มีง้อยามาตอภกวนตีนนะไอ้ธรรค กูถามมีอยู่ว่าที่พูดมัน
หมายความว่ายังไง”

“ถ้าฉลาดนัก...ก็หัดคิดเองบ้าง”

“ไอ้ธรรค!”

กฤตทำท่าจะสวนหมัดใส่ธรรคอีกรอบ แต่คราวนี้ข้อมือของ
คนโกรธกลับถูกใครอีกคนคว้าเอาไว้ได้ก่อน ดวงตาบวมซ้ำจากการ
ร้องไห้ภายใต้แว่นกรอบเงินของคนสูงวัยมองปรามคนเป็นลูกของ
ตัวเอง ก่อนจะหันมาหาชายหนุ่มอีกคนที่เขาเอ็นดูไม่ต่างจากคน
ในครอบครัวเพราะเห็นกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ และใส่ใจมากพอจะฝาก
บุตรชายคนรองให้อีกฝ่ายดูแลเมื่อได้รับรู้ว่าคนทั้งคู่คบหากัน

“ธรรคกลับไปก่อนเถอะ...ถือว่าลุงขอ”

เมื่อคนที่ตนเคารพตั้งญาติผู้ใหญ่เอ่ยปาก ธรรคจึงได้แต่พยัก
หน้ารับอย่างจำยอม ทั้ง ๆ ที่เขายังมีเรื่องอีกมากมายอยากพูดคุย
กับคนในครอบครัวของกรณีมากกว่านี้ ทว่าดูเหมือนตอนนี้จะยัง
ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมนัก และเขาคงทำได้เพียงปล่อยให้ทุกอย่าง

เป็นไปโดยที่ตนเองต้องถูกเข้าใจผิดเช่นนี้ไปก่อน

ใช่...เข้าใจผิด

แต่ไม่ใช่แค่เพียงเรื่องที่เขาถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้
กรรมเสียชีวิตเท่านั้น

“มึงจำเอาไว้ไอ้ธรรค...กูจะทำให้มึงรู้ว่าความสูญเสียมันเป็น
ยังไง” กฤตโพล่งออกมาทันทีที่ธรรคเดินหันหลังเตรียมจะกลับ

ถ้อยคำเสียดแทงความรู้สึกคนฟังอย่างจริงจังจนอยากยั้งหยุด
ต่อประโยคนั้นแล้วตอกกลับไปว่า เขารู้ซึ่งอย่างไรถึงที่สุดเลยละว่า
การเผชิญหน้ากับความสูญเสียมันเลวร้ายแค่ไหน และเข้าใจอย่าง
ถ่องแท้เลยว่า ความทุกข์ที่โอบล้อมชีวิตจนมองหาความสุขแทบไม่
เจอมันเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่ธรรคทำกลับเป็นเพียงหันไปมองกฤต
ด้วยสีหน้าเรียบเฉยโดยปราศจากคำพูดใด ๆ แต่อีกคนกลับยังคงไม่
ยอมแพ้

“น้องของกูจะต้องไม่ตายฟรี และคนเป็นต้นเหตุอย่างมึงต้อง
เป็นฝ่ายชดใช้”

“มึงอยากจะทำอะไรก็เรื่องของมึง แต่กูอยากบอกอะไรไว้
อย่าง” ธรรคชี้หน้าอีกฝ่ายเหมือนต้องการย้ำคำพูดของตนให้ฝังลง
ไปในความคิดของคนพาลซ้ำ ๆ “มึงไม่ต้องเชื่อกูก็ได้ไอ้กฤต แต่มึง
ควรเชื่อน้องมึงเอง”

“...”

“มึงคิดว่าคนอย่างกรรมจะตัดลินใจจบชีวิตตัวเองไปแบบนี้
จริง ๆ นะเธอ”

ธรรคไม่รู้ว่าอะไรที่ผลักดันให้เขาพูดออกไปแบบนั้น เพราะ
อันที่จริงแล้วเขากับกรรมเพิ่งจะสนิทสนมกันจริง ๆ ได้ไม่ถึงปีด้วยซ้ำ

และระหว่างหนึ่งปีที่ใครหลายคนเข้าใจว่าพวกเขาคบหากันนั้นก็มี เบื้องลึกเบื้องหลังเกินกว่าจะสามารถอธิบายให้ใครเข้าใจได้ในตอนนี้ อีกทั้งตัวเขาเองก็ไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่ากรรมกำลังประสบปัญหาส่วนตัว อยู่หรือไม่ หรือเจ้าตัวกำลังเผชิญหน้ากับโรคซึมเศร้าอยู่หรือเปล่า กระนั้นเขาก็ค่อนข้างแน่ใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้มีอะไรบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล

อะไรบางอย่างที่เขาเองก็ยังไม่หาคำตอบไม่ได้...

มันอาจจะป็นสัญญาณเตือนภัยเล็กๆ ที่เกิดขึ้นกับคนเคยประสบพบเจอเรื่องราวคล้ายคลึงกันนี้มาก่อน ซึ่งท้ายที่สุดอาจเป็นแค่การคิดมากไปเองก็ได้ เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้อยู่ในสถานะที่ควรยื่นมือเข้าไปยุ่ง ให้คำตอบแก่ตัวเองได้เพียงเท่านั้น ธรรมชาติหันหลังกลับไปอีกครั้ง ทว่าคราวนี้สิ่งที่หยุดขาทั้งสองข้างของเขาเอาไว้กลับไม่ใช่ กฤต แต่เป็นคนทีวี่งหน้าตาตื่นเข้ามาใหม่ ใบหน้าซีดเซียวของเลขานุการกับโทรศัพท์มือถือถือในมืออีกฝ่ายที่หน้าจอสว่างขึ้นแสดงให้เห็นว่ากำลังโทร. ออกหาใครสักคน และนั่นทำให้ธรรมชาติได้สติว่าตนลืมหียบเครื่องมือถือสารออกมาจากที่พักด้วย

“คุณธรรมชาติครับ...”

ธรรมชาติไม่แน่ใจว่าตัวเองลืมหิ้วตัวกลิ้งหายไปนานเท่าไร กระทั่งดวงตามเห็นชื่อที่แสดงอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือของเลขานุการ ที่ก้าวเข้ามาใกล้ก็ทำให้หัวใจของเขากระตุกวบ เมื่อเป็นที่แน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายกำลังต่อสายถึงเขา แต่ติดต่อนไม่ได้จึงเดินทางตามมาที่โรงพยาบาล เพราะธิดาบอกกับเขาก่อนวางสายว่าจะเป็นคนโทร. แจ้งข่าวกับเลขานุการของเขาเอง เนื่องจากเธอกังวลว่าในสถานการณ์แบบนี้เขาไม่ควรเผชิญหน้ากับครอบครัวของกรรมเพียง

ลำพัง ซึ่งธิดาก็คิดถูก

แต่มากไปกว่านั้น...ดูเหมือนว่าสาเหตุที่ทำให้เลขาฯ ของเขา ต้องวิ่งกระหืดกระหอบมาหาในเวลานี้จะไม่ใช่เรื่องความเป็นห่วงจนกลัวว่าจะเกิดปัญหาระหว่างสองตระกูลขึ้น ทว่าก็รับรู้ได้โดยไม่ต้องคาดเดาว่ามั่นคงเป็นเรื่องใหญ่ และอาจจะใหญ่ไม่ต่างจากการแจ้งข่าวการเสียชีวิตของภรรยา

“รถของคุณธิดาประสบอุบัติเหตุระหว่างเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ ทำให้ตอนนี้เธอ...เสียชีวิตแล้วครับ”

Chapter 1

รสนรส ปริมาตร

ใต้ท้องฟ้ายามราตรีในค่ำคืนวันศุกร์สิ้นเดือนยังคงมองเห็นดวงไฟน้อยใหญ่จากอาคารบ้านเรือนกระจายตัวอยู่ทั่วกรุงเทพมหานครแม้จะเป็นเวลาที่ทึมเศษๆ แล้วยังก็ตาม ไม่ต่างจากรถยนต์บนท้องถนนที่ยังคงแน่นขนัดด้วยเป็นจังหวะเวลาที่ใครหลายคนกำลังเดินทางกลับบ้านหลังแวะเวียนไปรับประทานอาหารค่ำหรือจับจ่ายใช้สอยในห้างสรรพสินค้าหลังเงินเดือนออก เห็นได้ชัดว่าหลายชีวิตไม่ได้รื้อฟื้นราวกับคิดว่าราตรีนี้ยังอีกยาวไกล เช่นเดียวกันกับชายหนุ่มอีกคนที่นั่งทิ้งกายอยู่บนโซฟาขนาดสองที่นั่งภายในร้านอาหารกึ่งบาร์ที่ภายนอกปกคลุมด้วยแมกไม้สูงใหญ่ราวกับต้องการแยกพื้นที่ส่วนนี้ออกจากความวุ่นวาย

ท่ามกลางเสียงดนตรีสดที่เล่นคลอ เคล้าด้วยเครื่องดีเอ็มซีที่แรง ส่งผลให้หลายคนเคลิบเคลิ้มจนละทิ้งความเครียดที่เผชิญหน้าจากการทำงานมาตลอดทั้งสัปดาห์ไปได้

แต่อาจจะยกเว้น...ใครบางคน

ภายใต้แสงสลัวเลือนรางไม่อาจบดบังความดีที่ปรากฏชัดบนใบหน้าได้รูปของเจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ ดวงตาหลายคู่ภายในร้านมองมายังโต๊ะมุมในสุดด้วยความสนใจ แต่คนถูกมองกลับเมินเฉยแล้วจจดอยู่กับเครื่องดื่มสีอำพันตรงหน้าราวกับสิ่งนี้ต่างหากที่น่าดึงดูดมากกว่า อาหารเมนูแนะนำซึ่งยกมาเสิร์ฟเป็นกับแกล้มและรองท้องยังคงนอนนิ่งอยู่บนจานโดยไม่ถูกแตะ ทำเอาผู้มาใหม่เห็นภาพเหล่านั้นแล้วถึงกับส่ายหน้าช้า ๆ ราวกับเอือมระอาเต็มที

“นี่มีงคิดจะซดแต่เหล้าอย่างเดียวเลยหรือไง”

“ก็ร้านมีงขายเหล้าไม่ใช่หรือ”

“ร้านกูขายอาหารด้วยครับคุณธรรต ไ้ที่อยู่ที่ตรงหน้ามีงนี่ใจกูอุตส่าห์ให้เด็กยกมาเสิร์ฟเพราะกลัวว่ามีงจะแดกแต่เหล้าจนลึ่มกินข้าว เดียวก็ได้เป็นโรคกระเพาะกันพอดี”

ธรรตละสายตาดูจากแก้วเครื่องดื่มไปยังใบหน้ามีนติงของเพื่อนสนิทที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของร้านที่บาร์แห่งนี้ด้วยท่าที่ไม่พอใจเมื่อถูกบ่น แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้นก่อนเจ้าของร่างสูงจะถอนหายใจออกมาเมื่อเห็นว่าเพื่อนพูดด้วยความหวังดี มีอหนาจัดการหยิบเมล็ดมะม่วงหิมพานต์ที่โรยอยู่บนข้าวผัดลับปะรดชิ้นมาใส่ปากตามมารยาทไปคำหนึ่ง

ทว่าอากัปก็ริยาเหล่านั้นกลับทำให้คู่สนทนามองว่าเขา...
กวนตีน

“พอใจยัง”

“ไอ้ธรรต...”

เตวิชเรียกชื่อเพื่อนพลาถมองด้วยสายตาระเหยใจ ทว่าก็ยังพยายามบอกตัวเองในใจว่าเพื่อนอยู่ในอารมณ์ไม่คงที่นัก เนื่องจาก

ยังทำใจไม่ได้กับการสูญเสียน้องสาวไปเมื่อสามเดือนก่อน แต่เพราะ
ความเป็นห่วงและหวังเดือนสติจึงอดเอ่ยขึ้นมาไม่ได้

“มึงคิดจะใช้ชีวิตแบบนี้ไปอีกนานเท่าไร?”

“แบบนี้ที่มึงว่า...คือแบบไหน” ธรรมชมวดคิ้วถาม

“ก็แบบที่เข้าไปทำงานเหมือนหุ่นยนต์ถูกตั้งโปรแกรม แล้วพอ
ตกดึกก็พาตัวเองมาอมเหล้าที่ร้านกูแบบนี้ไง”

“ใครรายงานมึงล่ะ” ธรรมชย้อถามก่อนจะยกแก้วเครื่องดื่ม
ขึ้นกรอกปากอย่างไม่ได้คิดใส่ใจเอาคำตอบ

เดวิดชมองคนที่ใช้ชีวิตราวกับถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้ด้วยสายตา
ไม่สบายใจ เขาทราบมาจากলেখา ของเพื่อนที่รับหน้าที่เป็นสารที
มาหิวเจ้านายกลับบ้านทุกคืนในยามร้านปิดว่า ธรรมชเอาแต่ทำงาน
หามรุ่งหามค่ำจนแทบไม่กินไม่นอน และนอกเหนือจากสิ่งสถิตอยู่
ที่ออฟฟิศกับร้านทีบาร์แห่งนี้ ในวันหยุดเจ้าตัวก็จะขลุกอยู่กับการ
ออกกำลังกายอย่างเอาเป็นเอาตายประหนึ่งจะไปคัดตัวแข่งระดับ
โลก ทั้งกีฬาในยิม ไปจนถึงการว่ายน้ำที่ชื่นชอบ จนทำให้ผิวที่เคย
ขาวเริ่มคล้ำแดดและกลายเป็นผิวแทนอ่อน ๆ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น
กลับทำให้เจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ดูดีขึ้นจนเขายังนึกอิจฉา ดิดก็แต่
หน้านิ่ง ๆ กับตาขวาง ๆ ของมันนี่ละ ที่ทำให้ใครหลายคนนึกขยาด
ขนาดพนักงานในร้านของเขาจำนวนหนึ่งถึงกับเอ่ยแถมขอร้องว่า
ไม่ขอเข้ามาดูแลลูกค้าโต๊ะนี้อย่างเด็ดขาด

“กูก็ใช้ชีวิตแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร มึงไม่ต้องเป็นห่วงหรอก
น่า”

“กูไม่ได้ห่วงมึงอย่างเดียว แต่กูห่วงร้านกูด้วย ไม่รู้หรือไงว่า
พนักงานของกูกลัวมึงหัวหดกันไปหมดแล้ว”

“ยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” เรียวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ยิ่งทำให้ใบหน้าของธรรคดูขุ่นไปอีก

“ไฉนหน้าไม่รับแขกของมึงนี้แหละอาวรุชั่นเยี่ยม” เทวิชชี้หน้าเพื่อนอย่างเหลืออด

“หึ ๆ” ธรรคยิ้มขำ “พนักงานที่บริษัทกูก็กินทาแบบนี้เหมือนกัน”

คนกุมบังเหียนเมธากรูป บริษัทเฟอร์นิเจอร์รายใหญ่ของประเทศที่มีแบรนด์ภายใต้เครือของตัวเองมากมายตั้งแต่ระดับราคามิตรภาพไปจนถึงระดับไฮเอนด์ ทั้งยังมีหน้าร้านอยู่ในห้างสรรพสินค้าชั้นนำแทบทั่วประเทศตอบอย่างไม่ยี่หระ เขาได้รับทั้งคำนิทาและคำสบประมาทมานับไม่ถ้วน หลังจากได้รับสืบทอดกิจการของครอบครัวเมื่อครั้งบิดามารดาเสียชีวิตอย่างกะทันหันจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

ตอนนั้นธรรคเพิ่งอายุยี่สิบสอง เขาต้องยกเลิกแผนการเรียนต่อระดับปริญญาโทเพื่อกลับมาแบกรับภาระขึ้นใหญ่ และนั่นทำให้เขาได้รู้ว่ากิจการที่เคยสร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำอยู่ในช่วงยอดขายลดลงอย่างต่อเนื่องจนน่าตกใจ ธรรคจัดการรีระบบใหม่ทั้งหมด กระทั่งได้รู้ปัญหาว่ามีเกลือบเป็นหนอน เมื่อคนในตำแหน่งสูงแอบลดสเปกสินค้าเพื่อเอาเงินส่วนต่างเข้ากระเป๋าตนเองจนก่อให้เกิดปัญหาสินค้าไร้คุณภาพส่งผลให้ยอดขายลดฮวบ

แน่นอนว่าพ่อกับแม่ของเขารับทราบปัญหานี้มาก่อนที่พวกเขาจะเสียชีวิตและได้ทำการตรวจสอบจนรู้ที่มาที่ไป ทว่าผู้กระทำผิดซึ่งได้ชื่อว่าเป็นน้องเขยของแม่เกิดไหวตัวทัน จึงต้องการปกปิดความผิดทั้งหมดโดยการปิดปากเจ้าของบริษัทด้วยหวังว่าตนจะได้

ขึ้นนั่งตำแหน่งประธานกรรมการในระหว่างที่ตัวเธอร์เองมีแผนจะศึกษาต่อปริญญาโท

ผู้ชายคนนั้นทำสำเร็จ แต่ก็ต้องมาสะดุดลงเพราะเธอร์เปิดการตรวจสอบภายในบริษัทขึ้น จนนำไปสู่การหาหลักฐานแล้วพบว่าน้องเขยแม่สังคนให้ขับรถตัดหน้าเพื่อให้เกิดอุบัติเหตุ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเธอร์จึงทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจในการกอบกู้สิ่งที่พ่อแม่ได้สร้างเอาไว้ให้กลับมาตั้งตระหง่านได้อีกครั้ง จนกระทั่งผ่านเข้าสู่ปีที่ห้าในการบริหาร ผลประกอบการที่ผ่านมามีทำให้ชายหนุ่มกลายเป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ที่ใครหลายคนจับตามองและยอดขายปีล่าสุดทั้งในและต่างประเทศก็ได้สร้างผลกำไรเพิ่มขึ้นจากปีก่อนเกือบเท่าตัว อีกทั้งเมื่อต้นปีที่ผ่านมายังสามารถดึงตัวนักแสดงหนุ่มชื่อดังที่กำลังเป็นกระแสจากละครฮิตติดลมบนมาเซ็นสัญญาเป็นพรีเซนเตอร์ตัดหน้าคู่แข่งได้สำเร็จอีก

แต่ในขณะที่หน้าที่การงานกำลังไปได้สวย น้องสาวของเขามีแผนจะเข้าสู่ประตูดิวากับทายาทตระกูลดังอย่างสกุลดิลกที่ถูกจับคู่หมั้นหมายกันมาตั้งแต่ครั้งยังเด็ก จนอาจจะทำให้เขาได้เป็นคุณลุงได้อุ้มหลาน ๆ ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า ทว่าทุกอย่างกลับพังครืนลงมาเพียงชั่วข้ามคืน

หลังการจากไปของ กรณ์ สกุลดิลก แค่นี้ยังไม่กี่ชั่วโมง เขาก็ต้องรับรู้การจากไปอย่างไม่มีวันกลับของน้องสาวอย่างธิดา คนที่ได้ชื่อว่าเป็นครอบครัวคนสุดท้ายที่เขาหลงเหลืออยู่ หากไม่นับบรรดาเครือญาติที่ห่างเหินจนแทบไม่กล้าใช้คำว่าครอบครัวร่วมกัน

และเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพ่อแม่ของเขานี้เอง ที่ทำให้เธอร์รู้สึกถึงความเคลือบแคลงต่อสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งกับน้องสาวของเขา

และกรณี

“นี่มึงยังให้คนตามสืบเรื่องเมื่อสามเดือนก่อนอยู่อีกหรือ” เติวิธถามขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนเงียบไป และสีหน้าตึงเครียดของอีกฝ่าย ก็ทำให้เจ้าของร้านเดาได้ไม่ยากว่ากำลังคิดเรื่องใดอยู่ เขาเองก็ได้รับรายละเอียดมาจากปากของธรรคนั้นแหละ ตั้งแต่ที่เริ่มให้คนของมันตามสืบความไม่ชอบมาพากลเรื่องนี้อย่างลับ ๆ เนื่องจากมันมาขอคำปรึกษาจากบิดาเขาซึ่งเป็นนายตำรวจเก่าที่เกษียณอายุราชการมาได้ไม่นานจึงทำให้เติวิธได้รับรู้เรื่องราวดังกล่าวไปด้วย

“อือ”

“แต่ตำรวจเจ้าของคดีก็สรุปปิดไปแล้วว่ากรณีตั้งใจจบชีวิตตัวเองเพราะปัญหาส่วนตัว”

ข่าวการฆ่าตัวตายของทายาทตระกูลดังเป็นที่ถูกพูดถึงในวงกว้าง เมื่อสถานที่พบศพคือห้องน้ำภายในห้องนอนของเจ้าตัวในสภาพร่างนอนแน่นิ่งอยู่ในอ่างอาบน้ำที่เปิดน้ำทิ้งเอาไว้จนล้น ผลชันสูตรตรวจพบยานอนหลับในร่างกายที่คาดว่าผู้ตายได้กินก่อนจะพาตัวเองไปยังจุดเกิดเหตุ กระทั่งเสียงปี่ม่านที่ทำงานตลอดทั้งคืนทำให้แม่บ้านเอะใจ วันนั้นก่อดกกลับบ้านดึกตื่นกว่าทุกวันเพราะต้องเคลียร์งานที่ค้างค้าง จึงได้รับแจ้งจากแม่บ้านและเฉลียวใจเมื่อเห็นวไฟในห้องนอนของกรณียังเปิดอยู่ จึงทำให้ก่อดเป็นคนแรกที่เข้าไปพบร่างไร้สติของคนเป็นน้องก่อนจะนำส่งโรงพยาบาล ทว่าทุกอย่างกลับสายเกินไปแล้ว

“ส่วนน้องสาวมึง...”

“ตายเพราะอุบัติเหตุรถบรรทุกชนท้ายจนเสียหลักคลิกคว่ำในคืนที่มีฝนตกหนักจนแทบมองไม่เห็นทาง ส่วนคูกรณีก็หนีไป กระทั่ง

ผ่านมาสามเดือนแล้วก็ยังตามตัวไม่พบ”

ธรรมชาติพูดเสริมในสิ่งที่เดวิดซึ้งคำเอาไว้ เขารู้ดีว่าเพื่อนไม่อยากจะพูดให้เขารู้สึกแย่ไปมากกว่าที่เป็นอยู่ แต่สำหรับชายหนุ่มแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็หนีความจริงไม่พ้น จึงเอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงราบเรียบราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เขาพบเจอจนคุ้นเคย เสียงหัวเราะเย้ยหยันตัวเองจึงดังตามมา

“กูไม่มีทางเชื่ออย่างที่คนอื่นพยายามบอก ทั้งเรื่องการตายของกรณ์ แล้วก็ของน้องสาวกู”

“กับธิดากูยังพอเข้าใจ แต่กับกรณ์...มึงไม่ได้คบกับเขาอย่างที่คนอื่นคิด แล้วมึงแน่ใจได้ยังไงว่าเขาไม่ได้คิดสั้น”

ความเป็นจริงข้อนี้ทำให้ธรรคนิ่งงันไปพักหนึ่ง เพราะความสัมพันธ์สนทนากับเดวิดจนมองว่าอีกฝ่ายเหมือนคนในครอบครัวทำให้พวกเขาแทบไม่เคยมีเรื่องปิดบังกันเลย ไม่เว้นแม้แต่ข้อตกลงที่เขากับกรณ์ได้พูดคุยกันไว้แล้วหยิบยกเอาความสัมพันธ์มาบังหน้า

เพราะหลังจากกรณ์เปิดตัวออกสื่อว่าเป็นเกย์ ก็มีข่าวออกมาว่าเจ้าตัวคบหาอยู่กับนักแสดงชื่อดัง ทว่าครอบครัวของกรณ์กลับไม่เห็นด้วยจนทะเลาะกันใหญ่โต กระทั่งข่าวที่ว่าเจียบหายไปคล้ายว่าไม่มีมูลความจริง หรือไม่ทั้งคู่ก็ได้เลิกรักกันแล้ว ก่อนหัวข้อข่าวนั้นจะถูกแทนที่ด้วยเรื่องงานแต่งงานของกฤตกับธิดา

แต่หลังจากการประกาศข่าวดีไปได้ไม่นาน กรณ์ก็ได้เข้ามาพบเขาเป็นการส่วนตัวเพื่อขอทำข้อตกลงบางอย่างด้วยการหยิบยกผลประโยชน์ทางธุรกิจมาเป็นข้อเสนอ ให้เขาออกหน้าว่ากำลังคบหากับเจ้าตัวเพื่อตัดปัญหาไม่ให้ทางบ้านเข้ามาวุ่นวายความสัมพันธ์ระหว่างกรณ์กับนักแสดงคนนั้น แลกกับการที่บริษัทของเขาจะได้

นักแสดงคนดังกล่าวเข้ามาเป็นฟรีเซนเตอร์

แน่นอนว่า...เมื่อคนรักของกรณ์ได้ชื่อว่าเป็นพรรค คนที่มา
จากตระกูลที่เกี่ยวข้องกันมานานอย่างปรมัตเมธา ย่อมไม่มีใครใน
ครอบครัวกล้าคัดค้านอย่างแน่นอน

“เรื่องแบบนี้ดูภายนอกก็ไม่ออกหรอกนะมิ่ง” เตรีชย้าขึ้นมา
อีกครั้ง “ปัญหาของเขาไม่ได้เกิดขึ้นเพราะมิ่งเป็นต้นเหตุเหมือนอย่าง
ที่คนตระกูลนั้นป้ายความผิดมาให้ แต่ถึงยังไงมิ่งก็ไม่ได้รู้ต้นลึกหนา
บางชีวิตเขาอยู่ดี”

“ถึงจะไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น แต่กูก็รู้จักเขาดีกว่าที่มิ่งคิด”

“พูดมาแบบนี้ นี่ย่าบอกนะว่ามิ่ง...”

“กูไม่เคยคิดอะไรกับเขา” พรรคบอกเสียงเข้มเพราะเดาออก
ว่าเตรีชกำลังคิดอะไร “มันเป็นเรื่องปกติที่กูต้องสืบเรื่องคนที่จะเข้า
มาทำข้อตกลงกับกูอยู่แล้ว”

พรรคทำเช่นนั้นเสมอกับทั้งคนที่เข้ามาในเรื่องงานและเรื่อง
ส่วนตัว ทว่าสำหรับกรณ์...ในตอนแรกเขาให้คนสืบประวัติอีกฝ่าย
แค่เพียงผิวเผินเท่านั้นเพราะเห็นว่าเรื่องที่ทำข้อตกลงกันนั้นไม่ใช่
เรื่องใหญ่ที่ส่งผลถึงใครหลายคน แต่หลังจากที่กรณ์เสียชีวิต ความ
สงสัยก็ทำให้เขาจำต้องสืบเรื่องราวของเจ้าตัวอย่างเจาะลึกมากขึ้น
อีก จนได้ว่ากรณ์ไม่เคยมีประวัติรักษาโรคซึมเศร้า ทั้งยังหมั่นตรวจ
สุขภาพกายและประเมินสุขภาพจิตอยู่เนือง ๆ ถึงขนาดเรียกได้ว่า
เป็นคนแข็งแรงทั้งกายและใจด้วยซ้ำ ส่วนปัญหาส่วนตัวกับคนรัก
หรือเรื่องงานก็มีบ้างประปรายเหมือนคนทั่ว ๆ ไป

“จากที่สืบมา กูเลยแน่ใจว่าเขาไม่มีทางคิดสั้นแน่ ๆ”

“แต่ในเมื่อตอนนี้มิ่งไม่มีหลักฐาน ก็เลยต้องปล่อยให้คนเข้าใจ

ไปเหมือนที่ตำรวจสรุปปิดคดีซะใหม่”

“อ้อ มึงเองก็อย่าพูดมากล่ะ”

“กูรู้ว่า ไม่ได้ช่วยมึงปิดเรื่องนี้เป็นเรื่องแรกสักหน่อย” เติวิช้ำ
ให้เพื่อนสบายใจ แต่กลับเป็นตัวเอ็งนี่แหละที่กังวลแทนมันขึ้นมา
“แล้วเรื่องที่คุณเข้าใจว่ามึงคบกับเขาล่ะ ไม่คิดจะบอกความจริงให้คุณ
อื่นรู้หน่อยหรือ อย่างน้อยจะได้ไม่เข้าใจไปผิด ๆ ว่ามึงเป็นต้นเหตุ”

“บอกไปแล้วได้อะไรขึ้นมา”

“เผื่อคนในอนาคตของมึงไง”

“กูไม่ได้คิดจะมีใครอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นใครอยากจะเข้าใจกู
ยังไงก็ปล่อยให้เขาไปเหอะ”

“แต่หุ้นบริษัทมึงก็ร่วงกราวเพราะความเข้าใจผิดแบบนี้เหมือน
กันนะเว้ย”

“กูมีวิธีจัดการในแบบของกูแล้วกัน”

“แล้วผ่านมาสามเดือน มึงได้เรื่องอะไรบ้างหรือยัง” เติวิช้ำไม่
เข้าชี้เรื่องชีวิตรักของเพื่อนอีก แต่ก็อดซักเรื่องที่ถูกหยิบยกขึ้นมา
พูดคุยก่อนหน้านี้ต่อไม่ได้

ธรรมชาติของเพื่อนอยู่นาน ก่อนริมฝีปากได้รู้ปะจะเปิดออก
แล้วส่งเสียงคล้ายกระซิบ ซึ่งคนตั้งใจฟังอย่างเติวิช้ำได้ยินอย่างถนัด
ถึงกับนิ่งอึ้งไป

“การตายของกรรมกับน้องสาวกู...มันมีจุดที่เชื่อมโยงกันอยู่”

“อะไรทำให้มึงคิดแบบนั้น”

“ประสบการณ์เก่า ๆ ละมั้ง”

“เดี๋ยวนะ...เป็นเพราะแบบนี้หรือเปล่า มึงถึงไม่ยอมออกตัว
แก้ต่างอะไรกับข้อครหาของตัวเองเลย มึงอาจจะไม่แคร์ว่าใครจะ

มองมึงยังงี้ก็จริง แต่มึงไม่ใช่คนที่จะปล่อยให้หุ้นตกจนดูท่าจะต้องเปลี่ยนมือผู้บริหารแบบนี้”

“ฉลาด”

ธรรตยก็ยิ้ม สำหรับเรื่องงาน อีกไม่นานบริษัทของเขาจะเปิดตัวการนำเข้าร้านค้าชื่อดังจากญี่ปุ่นซึ่งเป็นแบรนด์ของใช้และตกแต่งบ้านราคาย่อมเยา หลังจากที่ได้ทำการเซ็นสัญญาไปเมื่อหลายเดือนก่อน ดังนั้นธรรตยจึงคิดว่าเขาจะสามารถดึงหุ้นของบริษัทให้กลับขึ้นมาไหลดล่นอย่างสวยงามบนกระดานตลาดหุ้นได้ไม่ยาก และสำหรับเรื่องการตามหาความจริงให้น้องสาว เขาก็มีแผนบางอย่างอยู่ในใจแล้วเหมือนกัน

“เพราะถ้ามีใครสักคนอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้อย่างที่กูกิด มันคงอยากให้กูกมีชีวิตเหมือนหมาจนตรอก มีชีวิตแค่หายใจทิ้งไปวัน ๆ”

“มึงก็เลยสนองให้มันซะเลย”

“อือ”

“แล้วมึงจะได้อะไรจากการทำแบบนี้”

“โอกาส...เพราะเมื่อไหร่ก็ตามที่อีกฝ่ายชะล่าใจ โอกาสย่อมตกมาอยู่ในมือของเหยื่อเสมอ แล้วถึงเวลานั้น...เหยื่อก็อาจพลิกเกมกลับมาเป็นผู้ล่าได้เหมือนกัน”

“พูดมาขนาดนี้มึงคงวางแผนเอาไว้หมดแล้วละสิ”

“ไม่ได้มีแผนอะไรเลย” ร่างสูงบอกพลางโน้มตัวลงทำแขนกับขอบโต๊ะ ปลายนิ้วมือไล่ขอบแก้วเครื่องดื่มเบา ๆ ในยามปล่อยความคิด “กูแค่ปล่อยมันให้ลอยขึ้นไปให้สูงอย่างที่มันต้องการ แล้วถึงเวลาหนึ่ง...กูจะเป็นคนถีบมันให้ร่วงลงมาจากจุดสูงสุดที่มันอยู่เอง”

เดวิดชมองรอยยิ้มเย็นของเพื่อนแล้วก็นึกภาพวาระสุดท้ายของ

คนที่กล้ำมีเรื่องกับมันออกทันที ด้วยคนอย่างพรรค หากถูกผลักดันให้กลายเป็นหมาจนตรอกแล้วละก็ มันจะไม่ใช่แค่หมาผอมโซที่รอ มัจจุราชมหยิบยื่นความตายมาให้แน่ ๆ ทว่ามันนี่แหละที่จะกลายร่างเป็นมัจจุราชนแล้วปลิดชีวิตคนที่ทำให้มันต้องอยู่ในสภาพแบบนี้เอง

ขณะเดียวกันความคิดของพรรคก็ดำดิ่งกลับสู่วันที่เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์เมื่อสามเดือนก่อนอีกครั้ง ดวงตามพลันหม่น แสง ทว่าหากใครสักคนได้เพ่งมองดี ๆ จะเห็นแวววาวโรจน์ถูกจุดขึ้นมาแวบหนึ่งก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็วในยามที่เจ้าตัวล้มผัสได้ถึงกลิ่นหอมอ่อน ๆ ปะทะประสาทสัมผัสที่ปลายจมูก

ดวงตามมองท่อนแขนขาวกลมกลิ้งของคนที่ยื่นมือมาวางอาหารจานหนึ่งลงบนโต๊ะ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเจ้าของร้านคงเจ้าก็เจ้าการ จัดสรรมาให้ เพราะเมื่อครู่ก่อนเขาเห็นว่ามันง่วนอยู่กับการพิมพ์ข้อความลงบนโทรศัพท์มือถือ แต่แทนที่พรรคจะเลื่อนดวงตาขวาง ๆ ไปยังทีวีที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ชายหนุ่มกลับเงยหน้ามองไล่ไปตามริ้วแขนของคนที่อยู่ในชุดพนักงานชายที่เป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ถูกพับปลายแขนขึ้นมาจนถึงข้อศอกกับกางเกงสแล็คสีดำ สวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนแบบครึ่งตัวสีเดียวกันกับกางเกงด้วยแววตาคงเดิม ที่ดูเหมือนไม่สบอารมณ์ จนทำเอาคนที่รู้ตัวว่าถูกมองและหันมาสบเข้ากับดวงตาคู่สีดำลึบถึงกับเม้มปากแน่น

มุมปากของพรรคยกยิ้มเยาะทันทีเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าไม่ได้ใจกล้าไปกว่าเพื่อนพนักงานของเจ้าตัวที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้ามาเสิร์ฟอาหารเขาสักเท่าไร แต่เพียงไม่นาน พรรคก็ต้องหน้าตึงอีกครั้งเมื่อเสียงของคนที่เขาเพิ่งคิดดูแคลนดังขึ้น

“สตี๊กปลาแซลมอนครับ ตามงานวิจัยบอกว่าปลาแซลมอนมี

โปรตีน โอเมก้า 3 และสารต้านอนุมูลอิสระที่ช่วยลดอาการเจ็บปวดของกล้ามเนื้อ ทั้งยังช่วยซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอได้ด้วย”

“หมายความว่ายังไง” ธรรมชาติตามตรง ๆ ดวงตามฉายแววงนึ่งกับการกระทำที่ได้รับ

“ก็...สรรพคุณที่ว่า ดูเหมือนคุณลูกค้าน่าจะต้องการนะครับ”

“ฉันไม่ได้ปวดกล้ามเนื้อ แล้วก็ไม่มีร่างกายส่วนไหนที่สึกหรอ” ธรรมชาติฟันตอบ มองไปหน้าจิ้มลิ้มที่แสดงท่าทีเลอหลาดด้วยอาการเช่นเขี้ยว

“อ้าว...เหอครับ ผมคงเข้าใจผิด” คนพูดพยักหน้ารับก่อนมองไปยังเจ้านายของตัวเองที่นั่งกลั้นยิ้มอยู่อย่างเต็มที่ “เห็นคุณแต่ส่งข้อความด่วนออร์เดอร์รายการอาหารถึงในครัวว่าต้องการอาหารที่มีประโยชน์ให้เพื่อน ผมเห็นว่าคุณลูกค้านั่งหน้าตึกทุกครั้งที่มาร้านก็เลยคิดว่าควรหาอาหารที่ช่วยคลายกล้ามเนื้อบริเวณหน้าตักหน้าจะดี เกรงว่านานวันเข้าถ้าเส้นยึดขึ้นมาจะรักษาลำบากนะครับ อายุก็ไม่ใช่น้อย ๆ แล้วด้วย แต่ถ้าผมเข้าใจผิดคิดไปเองก็ต้องขอโทษคุณลูกค้าด้วยนะครับ”

คนพูดไม่ว่าเปล่า ยังกอดถาดอาหารสีน้ำตาลไว้แนบอกเพื่อยกมือขึ้นไหว้ด้วยท่าที่อ่อนน้อม แจกรอยยิ้มกว้างที่ทำเอาคนมองไปต่อไม่ถูกว่าไอ้ที่พูดขอด ๆ ออกมานั้นต้องการประชดหรือเจ้าตัวชื่อจริง ๆ กันแน่

แล้วไอ้ที่บอกว่าอายุไม่น้อย คือจะบอกว่าเขาแก่?

แค่คิด...เส้นเลือดตรงขมับของธรรมชาติก็เต้นตุบ ๆ

วัยยี่สิบเจ็ดที่ยังแรงดีไม่มีตกอย่างเขา เขาอะไรมาแก่!

“ไอ้เต้” แต่ดูเหมือนคนมีอารมณ์ขันจะไม่สนใจ

“ขอบใจมาก ไปทำงานต่อเถอะ เดี่ยวทางนี้พี่จัดการต่อเอง”
เทวีขอบอกพนักงานของตัวเองหลังจากข่มเสียงหัวเราะให้เบาลงได้
แต่ก็ยังไม่วายยิ้มซ้ำเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อน บรรยายากตึงเครียด
เมื่อครู่ก่อนจึงถูกทำลายลงภายในพริบตา

“นี่มึงสั่งให้เด็กในร้านมาแกลังกูหรืออ”

“มึงก็ว่าไปเรื่อย ใครเขาจะมาแกลังกันเป็นเด็ก ๆ นี่น้องมันชื่อ
จริง ๆ มึงอย่าถือสาเลย”

“เด็กนั่นหลอกด่ากูชัด ๆ”

“เขาหวังดีอยากให้มีเพื่อนคล้ายบ้างก็เท่านั้น”

“การมาบรรยายสรรพคุณอาหารคือรายการเอนเตอร์เทน
ลูกค้าของร้านมึงหรือไง”

“พิเศษสำหรับมึงโดยเฉพาะ”

เทวีขเลือนจานสเต็กปลาแซลมอนไปให้เพื่อนแล้วตัวเองก็เลือน
จานข้าวผัดสับปะรดที่วางไว้อยู่ก่อนหน้ามาจัดการแทน

“ก็อย่างที่กูบอกไปนั่นแหละ มึงไม่สังเกตหรือไงว่ามึงทำให้
พนักงานในร้านกูหัวหดกันไปกี่คนแล้ว แรก ๆ ก็แย่งกันมาดูแลโต๊ะ
ของมึงอยู่หรอก แต่หลัง ๆ นี่แทบจะจับฉลาก ไม่ก็เสียงหัวก้อยเพราะ
ไม่ยอมมาเสียดใจสั่งมึง กลัวตาขวาง ๆ คม ๆ ของมึงจะบั่นคอเอา”

“ยกเว้นคนเมื่อกี้ไง” ถึงจะตอบออกไปด้วยเสียงหัวน ๆ แต่
ธรรศก็รู้สึกผิดไม่น้อยที่ความไม่สบายใจจนกลายเป็นอารมณ์เสีย
ของตัวเองทำให้ใครหลายคนโดนหางเลขไปด้วย

“จริง ๆ โชนนี่ไม่ใช่ส่วนที่น้องมันต้องมาดูแลหรอก แต่เพราะ
ตอนนี้คนอื่นไม่กล้าเข้ามาเสิร์ฟอาหารหรือเติมเหล้าเติมน้ำแข็งให้
มึงแล้ว เลยต้องให้น้องมันมาแทน แล้วกูก็แค่...ให้ช่วยสร้างสีสันให้

ชีวิตมิ่งนิคหน่อย”

“ถูกต้องขอบคุณมิ่งไหม”

“ก็แล้วแต่” เติวิซไหวไหล่ ก่อนจะโน้มตัวแล้วยื่นหน้าเข้าไปหาเพื่อนเล็กน้อยยามส่งอีกคำถามออกไปโดยใช้เสียงเบาลงกว่าเดิม
“มิ่งว่าน้องเป็นยังไง”

“กวนตีน”

เมื่อสิ้นคำตอบของพรรคก็ทำเอาเติวิซที่ตึงตัวกลับมาถึงกับหัวเราะลั่นขึ้นอีกรอบ มองไอ้คนพูดที่ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าตัวเองก็มีนิสัยแบบนี้ไม่ต่างกัน

“เด็กปากดีแบบนี้ระวังจะทำร้านมิ่งชวยเอา”

พรรคนั่งมองตามร่างบางที่เดินกลับไปรับออร์เดอร์ในส่วนที่ตัวเองดูแลซึ่งอยู่ตรงข้ามกับส่วนที่เขานั่ง ปรากฏในดวงตากลมโตที่เขามีโอกาสได้สบมองใกล้ ๆ ดูคล้ายเย่อหยิ่งแต่ก็เจือแววอ่อนโยนอยู่ในที ปลายจมูกเขิดริ้นกับท่าทีเอาเรื่องในยามพูดจาถากถางเขาทำให้ดูเหมือนคนอวดดี ทว่ากลับตรงกันข้ามกับในเวลาในที่เจ้าตัวคลี่ยิ้มพูดคุยกับลูกค้า แม้ไม่ได้อยู่ใกล้ แต่พรรคก็พอมองออกว่าลูกค้าซึ่งเป็นกลุ่มชายหนุ่มวัยทำงานคงจะพอใจพนักงานคนนี้มากพอ

“แล้วยิ่งโดนมิ่งให้ท้ายขนาดนี้ได้เหลือไปอีกกันใหญ่”

“นี่มิ่งคิดไปถึงไหนวะเนี่ย”

“มิ่งไม่เคยได้ยินคำว่าคบเด็กสร้างบ้านหรือไง”

“ที่น้องเขากล้าปากดีกับมิ่งก็เพราะกูสั่ง แล้วเห็นตัวเล็ก ๆ เหมือนเด็กแบบนี้เขาอายุยี่สิบเอ็ดเข้าไปแล้ววะเว้ย ไม่ใช่เด็กไม่มีวุฒิภาวะอย่างที่มิ่งว่า”

“แปลว่ายังเรียนอยู่?”

“น้องเป็นสายรหัสเองแหละ พวกเด็ก ๆ ในสายเห็นว่าน้องกำลังหางานพาร์ทไทม์ทำอยู่เลยให้น้องมาคุยกับกู นี่ก็ทำมาตั้งแต่เปิดเทอมรอบก่อนแล้ว แต่ช่วงนั้นมึงไม่ได้เข้ามาร้านกูไง ก็เลยไม่เคยเห็น”

“ปีสามหรือ”

“ปีสี่ นี่เห็นว่าอยู่ระหว่างรอฝึกงานภาคเรียนหน้าเสร็จก็จบแล้ว”

“ชื่ออะไร”

“เดี๋ยวนะ...นี่มึงหลอกถามกูถูกไหม” เตะวิทยุมือขึ้นปรามก่อนจะเปลี่ยนเป็นชีนัวแล้วยกมูมปากยิ้ม ๆ

“กูแค่ชวนมึงคุยต่างหาก”

“คุยเรื่องอื่นก็ได้นี่หว่า แต่นี่มึงเล่นถามเกี่ยวกับน้องมันไม่หยุด”

“ไม่อยากจะตอบก็ไม่ต้องตอบ กูก็ได้ไม่อยากรู้หรอก ถามไปงั้น ๆ แหละ”

เตะชกหลอกตาแล้วแสร้างเบะปาก เขาคิดไม่ผิดที่ไหว้วานให้รุ่นน้องสายรหัสช่วย แม้จะห่างปีกันอยู่มากเพราะตอนอีกฝ่ายเข้าเรียน เขาก็จบออกมาพอดี แต่ถึงกระนั้นการนัดเลี้ยงรวมสายที่เป็นธรรมเนียมสืบทอดกันมาในสายรหัสของเขาก็ทำให้ได้รู้จักกันจนพอจะรู้ว่าเจ้าตัวมีฝีมือและฝีปากดีพอจะรับมือกับเพื่อนตัวดีของเขาได้ เพราะตอนนั้นนอกจากจะเป็นลูกค้าที่เอาเงินมาให้ทางร้านแล้ว ธรรมยังเอาปัญหามาให้แกพนักงานที่เข้าหน้าเจ้าตัวไม่ติดอีกด้วย

แรก ๆ เติวิชก็พอจะลุ่มอล่วยให้ได้เพราะเพื่อนเพิ่งผ่านการสูญเสียมาหมาด ๆ จึงอาจจะใช้ชีวิตโคลงเคลงไปบ้าง อีกทั้งพนักงานในร้านหลายคนก็พร้อมจะให้บริการธรรมดาอย่างดีด้วยเห็นเป็นหนุ่มโสดไฟว์ฟลัสเล็ค แต่นานวันเข้าอารมณ์ขุ่น ๆ ของมันก็เริ่มแผดงฤทธิ์เวลาที่เขาสั่งให้เสิร์ฟอาหารทั้ง ๆ ที่มันไม่ได้สั่ง แต่คนที่เข้าไปเป็นต้องถูกเอ็ดคกลับมา ไม่ก็เกร็งกับการนั่งเงียบแต่ส่งสายตาขวาง ๆ จนคนถูกมองร้อน ๆ หนาว ๆ เพราะโดยปกติเวลาไม่มีเรื่องอะไรมันก็เป็นเจ้านายที่ลูกน้องหวั่นเกรงอยู่แล้ว ยิ่งเป็นเวลาที่มันมีหลายเรื่องให้ต้องคิดและจัดการด้วยก็ยิ่งน่ากลัวเข้าไปใหญ่

สุดท้ายหอยเลยมาออกที่พนักงานพาร์ตไทม์ที่เติวิชเคาเอาไว้ อยู่แล้วว่า แผนการเรียกเพื่อนคนเดิมของเขากลับมาจะต้องได้ผล เพราะคนที่เขาไหว้วานมานั้นนะ เรียกได้ว่า...

ตรงสเปกไอ้ธรรมชาติที่นานที่ปีหนจะโผล่เข้ามาในชีวิตมันสักคนหนึ่งซัด ๆ

Chapter 2

พลิน จริยวิสุทธิ์

โจ๊กหมูใส่ไข่ไม่ใส่เครื่องในถูกเทลงในชามกระเบื้องสอง
ใบ กลิ่นหอมของข้าวที่เคี้ยวมาอย่างดีผสมกับหมูสับที่หมักมาอย่าง
พอเหมาะทำเอาคนจัดชามถึงกับกลืนน้ำลายอยู่หลายครั้ง มือบาง
จัดการโรยขิงซอยกับต้นหอมที่ทางร้านแยกเอาไว้ให้ลงในชามใบ
หนึ่ง ส่วนอีกชามที่เป็นของตัวเองก็ค่อยๆ เหยาะซอสปรุงรสลงไป
เล็กน้อยตามความคุ้นชินเพราะรับประทานร้านนี้มานานหลายปี
จนรู้รสชาติกันดี

ภายในบ้านสองชั้นขนาดย่อมที่ดูเหมือนจะกว้างขวางไม่น้อย
เมื่อเทียบกับจำนวนผู้อยู่อาศัยซึ่งมีอยู่เพียงสองคนพ่อลูก คลอดด้วย
เสียงบรรยายข่าวจากน้ำเสียงคุ่นหูของนักข่าวรุ่นใหญ่ที่คนฟังได้ยิน
มาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นอนุบาล จนกระทั่งตอนนี้เขาก้าวเข้าสู่ชีวิตการ
เป็นนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย และกำลังจะเริ่มต้นการฝึกงานที่จะต้อง
เกิดขึ้นในภาคเรียนที่สองของชั้นปีสี่ในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

เขากำลังก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่อย่างเต็มตัว...

ทว่าสำหรับคนที่มองเด็กหนุ่มจัดโต๊ะอาหารเข้าพลางฮัมเพลงโปรดของเจ้าตัวเบา ๆ และมองเห็นพัฒนาการของอีกฝ่ายมาตั้งแต่เป็นเด็กชายกลับส่ายหน้าน้อย ๆ กับการทำตัวเหมือนเด็กเล็ก ๆ เวลาอยู่บ้าน ก็ผลัดไปไม่ออกเลยว่าร้านอาหารที่เจ้าตัวไปสมัครงานพาร์ตไทม์เพื่อหารายได้เสริมและใช้เวลาในช่วงปิดเทอมให้เกิดประโยชน์นั้นแล้งเห็นอะไรในตัวลูกชายของเขาจึงรับเข้าทำงานหรือเห็นว่าเป็นรุ่นน้องจึงอยากช่วยเหลือ เพราะหากให้คนเป็นพ่อมองในเวลานี้ พลินก็ยังคงเหมือนเด็กชายคนเดิมในวันวานไม่เปลี่ยน

“กินข้าวกันครับพ่อ”

คนที่ก้มหน้าก้มตาจัดซามงเยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเอี้ยดอัดของชั้นบันไดที่ทำจากไม้และเริ่มผุกร่อนเพราะคงโดนปลวกกินเนื่องจากบ้านหลังนี้ไม่ได้ทำการฉีดปลวกมาหลายปีแล้ว นับ ๆ ดูครั้งล่าสุดก็ตั้งแต่ที่พวกเขาย้ายเข้ามาอยู่เมื่อสิบปีก่อนเห็นจะได้

ถึงกระนั้นพักหลัง ๆ ทั้งเขาและพ่อก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้านอย่างเป็นกิจจะลักษณะนัก ด้วยพลินสอบติดมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่มีวิทยาเขตอยู่ต่างจังหวัด ดังนั้นในช่วงสามปีครึ่งที่ผ่านมาเขาจึงต้องอยู่หอพักเสียเป็นส่วนใหญ่ ปิดเทอมทีถึงจะได้กลับบ้านเพราะไม่อยากเที่ยวไปเที่ยวมาบ่อย ๆ ให้เบลีองค่ารถ แม้ว่าการเดินทางจะสะดวกสบายเพราะมีรถตู้วิ่งระหว่างจังหวัดไว้บริการก็ตาม

“โจ๊กกำลังร้อน ๆ เลย แต่น่าเสียดายที่วันนี้ปาท้องโก่ไม่ขาย” พลินกับพ่อติดกินปาท้องโก่คู่กับโจ๊กหรือข้าวต้มมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าวันนี้ร้านเจ้าประจำดันไม่เปิดเอาเสียได้

“พ่ายกินไปก่อนเลยลูก”

“พอจะเอากาแฟใช้ไหม เดี่ยวพ่ายไปชงให้” คนเป็นลูกว่าแล้ว ก็ผละจากโต๊ะอาหารไปยังห้องครัว พ่อของเขามักดื่มกาแฟทุกเช้า และต้องเป็นกาแฟดำสำเร็จรูปเข้ม ๆ ปริมาณสองช้อนชาพูน ๆ พลินจำได้ดีเพราะเคยชงให้ท่านมานานับแก้วไม่ถ้วน

ทางด้านคนเป็นพ่อเมื่อเห็นท่าที่ถูกลีเก้อของคนเป็นลูกก็ไม่กล้าขัด กัมพลโคลงศิริระยี้ม ๆ ก่อนหย่อนกายลงบนเก้าอี้ประจำของตัวเอง บนโต๊ะอาหารมีใจีสองชามวางไว้เรียบร้อยแล้ว ความเหนื่อยล้าจากการทำงานจนมีเวลานอนพักแค่เพียงไม่ถึงสี่ชั่วโมง หายเป็นปลิดทิ้งเมื่อได้รับการดูแลเอาใจใส่จากลูกชายคนเดียวที่เปรียบดั่งแก้วตาดวงใจของเขา ทว่านี่ก็ชื่นชมคนตื่นแต่เช้าเพื่อปั่นจักรยานไปซื้อใจักหน้าปากซอยมาให้เขาได้เพียงแค่อึดใจ เรียกว่า ภายใต้อาบน้ำที่เริ่มมีรั้วรอยของช่วงวัยก็ขมวดมุ่นเมื่อมองชามใจักของลูก

ไอ้เจ้าตัวดียังคงไม่กินผักอีกเหมือนเคย...

แต่นึกดูแล้วอาจเป็นเขาเองที่เลี้ยงลูกอย่างตามใจมากเกินไป เพราะตั้งแต่พลินยังอายุไม่ถึงขวบปี เขาก็ต้องกลายเป็นคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยว เมื่อผู้เป็นแม่ของเจ้าตัวหอบข้าวของรวมทั้งเงินทองที่กัมพลเพียรเก็บหอมรอมริบเพื่อจะเปิดคู่ออมรทหวังสร้างรายได้ให้ครอบครัวหนีไปกับซู้ ทำเอาเพื่อนบ้านในละแวกนั้นต่างติฉินนินทา กันว่าพลินเองก็อาจจะไม่ใช่ลูกของเขาด้วยเช่นกัน ทว่าสายใยบางอย่างที่ถักทอตั้งแต่วันแรกที่ได้เห็นหน้าเด็กชาย กัมพลก็ตั้งใจอย่างยิ่งยวดว่าจะดูแลเด็กคนนี้อย่างดีที่สุดในฐานะบุตรของเขาที่ดีที่สุด

ทั้งที่แน่ใจว่ามีลูกเมื่อพร้อมแล้ว แต่บางทีชีวิตก็มักส่ง

บททดสอบยาก ๆ เข้ามาเสมอ เขากับลูกอาศัยอยู่บ้านหลังเดิม
อีกเพียงไม่นานก็ย้ายออก เพราะกัมพลไม่ยอมให้ลูกเติบโตมาใน
สังคมที่แวดล้อมไปด้วยถ้อยคำดูหมิ่นดูแคลน ทว่าคนแถวนั้นก็กลับ
คิดว่าเขาทนคิดถึงเมียไม่ไหวจึงต้องหอบลูกไปตามหา

กัมพลไปเป็นลูกจ้างที่อุ้มอรรถแห่งหนึ่งตามความสามารถ
ที่มี สองพ่อลูกอาศัยห้องเช่าเล็ก ๆ ใกล้ที่ทำงานของผู้เป็นพ่อเป็น
ที่พักพิง ตอนเช้ากัมพลจะพาพลินไปฝากไว้กับป้าเจ้าของห้องเช่าที่
นึกเอ็นดูเจ้าตัวเล็กที่ยิ้มแย้มว่าเรingersไม่กลัวใครตั้งแต่ยังร้องได้แค่เสียง
อ้อแอ้เท่านั้น

แม้รายได้จะไม่มากนัก แต่ก็พอประทังชีวิตสองพ่อลูกไปได้
นานหลายปี จนเขาสามารถส่งเสียพลินให้เข้าเรียนโรงเรียนรัฐบาล
ในละแวกนั้นได้

และดูเหมือนว่าโชคชะตาจะไม่ได้ใจร้ายกับเขาและลูกเกิน
ไป...

เมื่อวันหนึ่งเขาได้พบกับทนายนิติ ทนายความที่เปิดบริษัท
ของตัวเองขึ้นมาและยื่นข้อเสนอให้เขาเข้าไปเป็นคนขับรถและผู้ช่วย
เจ้าตัว หลังจากที่เขาได้บังเอิญเข้าไปช่วยเหลืออีกฝ่ายในตอนที่ถูก
คนไม่ประสงค์ดีลอบทำร้ายจากคดีความที่เข้าไปยุ่งเกี่ยว และนั่นจึง
เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ชีวิตของเขากับลูกเข้ารูปเข้ารอยมากขึ้น พลิน
ได้ย้ายเข้าไปเรียนในโรงเรียนเอกชนใกล้ ๆ สำนักงานทนายความ
ของนิติ และในอีกสองปีถัดจากนั้นเขาก็สามารถนำเงินเดือนที่เก็บ
สะสมเอาไว้มาซื้อบ้านหลังนี้ด้วยเงินสดได้สำเร็จ

เงินเดือน...ที่ดูจะมากกว่าคนขับรถหรือผู้ช่วยทนายความ
คนหนึ่งพึงได้รับ

“แต่งตัวเตรียมพร้อมออกไปข้างนอกแบบนี้ ออย่าบอกระดับว่าต้องทำงานวันหยุดอีกแล้ว”

ความคิดของกัมพลหยุดลงเมื่อพลินวางแก้วกาแฟข้าง ๆ ซามไว้ก่อนเดินอ้อมไปหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ประจำตัวด้วยใบหน้าบูดบึ้ง

“ตั้งแต่พายกลับมาอยู่บ้าน ยังไม่เห็นพ่อได้พักจริงๆ จัง ๆ สักวัน แล้วนี่ได้นอนเต็มอ้อมหรือเปล่าก็ไม่รู้” ว่าแล้วก็สำรวจใบหน้าอิดโรยของพ่อไปด้วย ก่อนส่ายหน้าเบา ๆ อย่างไม่พอใจเมื่อเห็นร่องรอยของความอ่อนเพลีย

“พอก็ทำงานแทบทุกวันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว”

“ช่วงก่อน ๆ พ่อยังได้พักวันเสาร์-อาทิตย์บ้างนี่ครับ”

“ช่วงนี้มันมีเรื่องยุ่ง ๆ นิดหน่อย พ่อก็เลยอยากช่วยลุงติเขาจัดการให้เสร็จเรียบร้อยไว ๆ”

“มีคดีเข้ามาใหม่หรือครับ”

“อือ” กัมพลตอบสงวนคำ

“พ่อยังยุ่งขนาดนี้ แล้วลุงติจะหัวหมุนขนาดไหนเนี่ย”

พลินนึกเป็นห่วง ตัวเขาเองก็สนิทกับนิตีอยู่มาก เพราะความเป็นคนช่างคุยมาตั้งแต่เด็ก ๆ อีกทั้งไม่กลัวคนแปลกหน้าจึงทำให้นิตีเอ็นดูเขาไม่น้อย ขนาดออกปากช่วยเหลือค่าเล่าเรียนให้ทุกเทอม จนถึงตอนนี้ ขณะที่กัมพลเองก็ได้รับเงินเดือนสูงกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำอยู่หลายหมื่น จนพลินยังนึกสงสัยว่าให้ด้วยเนื้องานหรือสงสารชีวิตของเขาสองคนพ่อลูกกันแน่ ซึ่งพอเขารู้เนื้องานของพ่อคร่าว ๆ ก็สรุปเอาเองว่าคงเป็นเหตุผลหลังมากกว่า เพราะเหตุนี้เขาจึงเคารพนิตีเสมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง

นอกเหนือจากนั้นในวันที่เขาเติบโตขึ้นจนพร้อมรับมือกับปัญหาหลายอย่างได้ พ่อก็ได้บอกเล่าความจริงเกี่ยวกับแม่ให้เขาฟัง พลินบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเขาโกรธท่านหรือเปล่า เพราะในเวลานั้นเขาแทบไม่รู้สึกร้ออะไรด้วยซ้ำ ไม่มีแม้กระทั่งความโหยหาหรือผูกพัน

แม้แต่ในตอนที่คุณพ่อเล่าว่าท้ายที่สุดแม่ก็จากไปด้วยโรคร้ายในอีกไม่กี่ปีหลังจากหนีหายไป ซึ่งพ่อจะไม่มีทางล่วงรู้เลยหากไม่บังเอิญกลับไปแถวบ้านเก่าแล้วได้พบกับเพื่อนคนหนึ่ง และแม่ของเขาได้ฝากจดหมายฉบับหนึ่งเอาไว้ เนื้อความระบุว่าเขาเป็นลูกของท่านทั้งสองคน ท่านไม่เคยหลบหนีกับใครมาก่อนที่จะมาเจอพ่อ ความจริงในข้อนี้ทำให้พลินเพิ่งรู้ว่าที่ผ่านมาสายเลือดของเขาเป็นสิ่งที่น่าสงสัยของหลายคนที่รับรู้เรื่องของคุณพ่อกับแม่ ทว่าพ่อกลับไม่เคยแคลงใจ ทั้งยังดูแลเขาอย่างดี แม้ในวันที่ท่านเองแทบยืนไม่ไหวกับชีวิตที่โคลงเคลงก็ตาม

ด้วยเหตุนี้พลินจึงคิดมาตลอดว่า เขาไม่เคยต้องการครอบครัวที่อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าเหมือนคนอื่น เพราะพ่อทำให้เขาเห็นแล้วว่า การที่มีท่านเพียงคนเดียวก็ทำให้เขาได้รับความรักที่ยิ่งใหญ่ได้ไม่ต่างกัน

“...ส่งผลให้หูนของเมธากรูปต่ำสุดในรอบปี”

เสียงจากโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้เรียกให้พลินหลุดออกจากภวังค์ เขาหันไปมองหน้าจอที่กำลังแสดงกราฟหูนที่ดิ่งลงจนน่าตกใจ ก่อนจะตัดไปยังภาพเคลื่อนไหวให้สัมภาษณ์เจ้าของบริษัทที่ทำเอาพลินถึงกับขมขื่น และแน่นอนว่าหากปฏิกิริยาเหล่านั้นล้วนไม่พ้นสายตาของผู้เป็นพ่อไปได้

“ดูทำหน้าที่เข้า”

พลินยังคงวางสายตาไว้ที่เนื้อหาข่าว เมื่อภาพเปลี่ยนเป็น ใบหน้าของทนายทนครองของห้างสรรพสินค้าชื่อดังอย่างเกรซ ที่เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันด้วยการก่ออัตวินิบาตกรรม ที่สังคมจับตามองไปถึงมูลเหตุและแรงจูงใจ ซึ่งหลายคนก็โยนไปหาพรรค ชายหนุ่ม ที่ได้ชื่อว่าเป็นคนรักของเจ้าตัว

แต่ทุกอย่างยังไม่จบเพียงเท่านั้น เมื่อในคำคืนเดียวกันนั่นเอง ริชา ปรมัตเมธา น้องสาวคนเดียวของพรรคก็มาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตไปอีกราย ข่าวที่เกิดขึ้นไล่เลี่ยกันนี้ทำเอาชาวเน็ตหลายคนต่างตั้งข้อสังเกตถึงการจากไปอย่างกะทันหัน บ้างก็ว่าเป็นอาถรรพ์ที่ดินเนื่องจากทั้งสองตระกูลกำลังจับมือร่วมทุนทำคอมมูนิตีมอลล์ย่านชานเมืองร่วมกัน บ้างก็ว่าเป็นเรื่องของการแบ่งผลประโยชน์ที่ไม่ลงตัว ทั้ง ๆ ที่ตอนแรกทั้งสองตระกูลกำลังจะมึนงานวิวาทเพื่อเกี่ยวดองกันอยู่แท้ ๆ แต่แม้ว่าเรื่องราวจะผ่านไปกว่าสามเดือนแล้ว กระนั้นข่าวที่ว่านี้ก็ยังคงทำให้หูของเมธากรู๊ปตกลงอย่างต่อเนื่อง จนน่ากลัวว่าจะต้องเปลี่ยนมือผู้บริหารเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือขึ้นในเร็ววันนี้

“คิ้วจะผูกกันเป็นปมอยู่แล้วเจ้าพาย”

คำเข้าจากผู้เป็นพ่อเรียกให้พลินดึงสายตากลับมาในจังหวะที่ข่าวบนหน้าจอโทรทัศน์เปลี่ยนเป็นเรื่องอื่นที่เขาไม่ได้สนใจ แต่เรียกได้ว่ารู้ปึกยังขมวดมุ่นเหมือนมีเรื่องให้คิดหนักอยู่ดี

“เป็นอะไร เครียดแทนเขาหรือไง”

“ใครครับ” พลินถามเสียงสูง ดวงตากลมโตเบิกกว้างจนก้มพลมมองเห็นแววสั้นไหวน้อย ๆ ในดวงตาคู่นั้น ก่อนเจ้าตัวจะเสกัม

มองขามใจแล้วตักเข้าปากไปติด ๆ กันถึงสามคำโตคล้ายต้องการ
เลี้ยง

“เจ้าของบริษัทนั่นไง”

“พายุจะไปเคียดแค้นเขาทำไม หุ่นตกแค่นั้นไม่ได้ทำให้บริษัท
เขาเจ๊งหรอกครับ”

“หุ่นตกก็เรื่องหนึ่ง แต่ตอนนี้สังคมตราหน้าว่าเขาเป็นคนผิด
ไปด้วยนะสิ”

พลินเองแม้ไม่ได้สนใจข่าวนี้ แต่ก็ยังเห็นใครหลายคน รวมถึง
สื่อหลายสำนักพูดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นผ่านหน้าทีวีในโซเชี่ยล
มีเดียอยู่บ่อย ๆ ขนาดที่ระยะเวลาสามเดือนไม่ได้มีผลให้กระแสลด
ลงได้เลยเมื่อมีหัวข้อใหม่ ๆ ให้ถูกหยิบยกมาพูดคุยกันได้เรื่อย ๆ ทั้ง
เรื่องความสัมพันธ์ ตลอดจนถึงเรื่องธุรกิจ กระทั่งเขาได้เห็นหน้า
ค่าตาคนที่ถูกโยงมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ตอนทำงานอยู่ร้านทีบาร์
และได้รับรู้กิตติศัพท์ความดุของเจ้าตัวผ่านพี่ ๆ พนักงานในร้าน พลิน
ก็เริ่มสนใจข่าวนี้มากขึ้น ถึงขนาดมีบางช่วงนึกเห็นใจคนถูกกล่าวหา
ด้วยซ้ำตอนที่อ่านเจอคอมเมนต์แรง ๆ

“พายุคิดว่ายังไง”

“พอหมายถึงอะไรครับ”

“พายุคิดว่าเขาเป็นคนผิดจริง ๆ หรือเปล่า”

“ไม่รู้หรอกครับ แล้วก็เพราะไม่รู้...พายุเลยไม่กล้าพูดว่าเขา
ผิดจริงหรือเปล่า พอบอกพายุเสมอว่าก่อนพูดเราเป็นนาย แต่เมื่อ
พูดออกไปแล้วมันจะกลายเป็นนายเรา ดังนั้นอะไรที่ยังไม่รู้จริงหรือ
ยังไม่แน่ใจก็ไม่ควรพูดออกมา”

“นี่กว่าจะลืมไปแล้ว”

“นี่หลอกถามเพราะจะทดสอบว่าพ่ายลิมคำสอนของพ่อหรือเปล่าใช่ไหมล่ะ ไม่ได้อยากรู้ความคิดของพ่ายหรอก”

“ไอ้ที่ไหน” กัมพลหัวเราะร่วน “พ่อแค่เห็นว่าเรื่องมันผ่านมาหลายเดือนแล้วแต่คนก็ยังพูดถึงอยู่ เลยอยากรู้ว่าลูกคิดยังไง”

“ไม่ใช่ว่าคดีพวกนี้เกี่ยวข้องกับงานของพ่อหรอกครับ” พลินถามด้วยสีหน้าจับผิด ดวงตากลมโตหรี่มองใบหน้าที่กำลังยิ้มกว้างของผู้เป็นพ่อด้วยความสงสัย

“เราก็กว่าไปเรื่อย เขากับพ่อจะไปเกี่ยวกันได้ยังไง”

“ใคร ๆ ก็รู้ว่าลุงตีเป็นทนายดัง แล้วคนที่กำลังเป็นข่าวอยู่นี้ ก็ถือว่าดังเหมือนกัน”

แม้จะสนิทสนมกับนิติจนคุ้นเคยกับครอบครัวของอีกฝ่ายที่ประกอบด้วยหลานชายอีกคนอยู่มาก แต่พลินกลับรู้เรื่องงานของพวกเขาแค่เพียงผิวเผิน ด้วยเนื้องานส่วนใหญ่ล้วนเป็นความลับที่เกี่ยวข้องโยงถึงคดีความของลูกความจึงไม่สามารถนำมาบอกเล่าได้ เมื่อก่อนพลินเคยถามพ่อด้วยความอยากรู้อยากเห็นตามประสาเด็กซี้สงสัย แต่ครั้งไม่ได้รับคำตอบและพอเข้าใจความเป็นไปในหน้าที่การงานของท่านก็ไม่เคยละลาบละล้งอีก เพราะในเมื่อพ่อยังมีความสุขกับงานอย่างที่พูดขึ้นทุกครั้งในยามที่เขาถามว่าเหนื่อยไหม มีปัญหาอะไรบ้างหรือเปล่า เท่านั้นก็นับว่าเพียงพอแล้ว

“ว่ายังไงครับ เป็นอย่างที่พ่ายคิดหรือเปล่า” พ่อเห็นว่าพ่อไม่ตอบ พลินจึงถามออกไปอีก

“แต่คนที่พ่ายบอกว่าดังนั้นนะ เขานามสกุลปรมัตเมธากับสกุลดีลกเลยนะ คนพวกนี้เขามีทนายประจำตระกูลกันอยู่แล้ว ไม่มาเรียกใช้ทนายความเพื่อประชาชนอย่างลุงตีหรอก”

พลินอดหัวเราะกับการเปรียบเทียบของพ่อไม่ได้ เพราะหากว่าไปก็จริงอย่างที่ท่านพูด เมื่อสองตระกูลที่ว่ามานั้นคือระดับมหาเศรษฐีของประเทศ ในขณะที่นิติเป็นนายความที่มีชื่อเสียงเพราะช่วยเหลือชนชั้นรากหญ้าที่ไม่ได้รับความยุติธรรม เส้นทางของทั้งสองฝ่ายที่ว่ามานั้นจึงเรียกได้ว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

“นี่พ่อพูดเรื่องซีเรียสนะ”

“พ่ายก็จริงจังอยู่เหมือนกันเนี่ย”

คนเป็นลูกปั้นหน้าเคร่งพลางกลั้นยิ้มเมื่อเห็นสายตาดูๆ ของพ่อที่ส่งมา เพียงแต่สายตาที่ว่าของพ่อไม่เคยทำให้เขากลัวได้เลยสักที จนกัมพลได้แต่ส่ายหน้า ก่อนท้ายที่สุดจะคลี่ยิ้มออกมาด้วยความสนใจ เพราะถึงอย่างไรเขาก็เอ็ดไอ้เจ้าตัวเล็กไม่ลงอยู่ดี

“แล้วพ่ายก็จริงจังเรื่องที่พ่อทำงานหนักเกินไปด้วย”

“ก็ใช่ที่ไม่เคยทำนี่นา”

“แต่งานคราวนี้พ่ายมองว่าพ่อจริงจังกว่าทุกครั้งนะครับ มัน...สำคัญมากถึงขนาดที่พ่อต้องอดหลับอดนอน ต้องไปค้างคืนที่อื่นหลาย ๆ วันจนแทบไม่ได้กลับบ้านเลยเหอ”

“พ่อบอกรายละเอียดของงานไม่ได้ พ่ายเข้าใจใช่ไหม”

“เข้าใจครับ” คนเป็นลูกพยักหน้ารับอย่างยอมจำนนโดยไม่คิดเข้าข้างอีก ทว่าก็ยังไม่วายบ่นพึมพำตามมา “แต่พ่อห้ามพ่ายไม่ให้เป็นห่วงไม่ได้หรอก”

“พ่อบอกได้แค่ว่า งานนี้...พ่อเป็นคนเสนอตัวกับลุงดีว่าจะทำเอง พ่ออยากช่วยเขา”

พลินไม่แน่ใจว่า ‘เขา’ ที่พ่อพูดถึงนั้นคือนิติ ลูกความ หรือใคร แต่จากการที่พ่อเอ่ยปากออกมาเช่นนี้ก็แน่ใจได้เลยว่าคนที่ว่าต้อง

เป็นคนที่มีความสำคัญกับพ่อมาก แม้ที่ผ่านมาเขาจะไม่เคยได้ยินว่า
งานของพ่อเสี่ยงอันตราย กระนั้นลึก ๆ แล้วยังคงอดเป็นห่วงขึ้นมา
ไม่ได้อยู่ดี

“แล้วไปทำงานเป็นยังไงบ้าง ได้บอกทางร้านที่ทำพาร์ตไทม์
หรือเปล่าว่าอีกไม่นานเราจะต้องฝึกงานแล้ว” กัมพลรีบเปลี่ยนเรื่อง
อีกทั้งเห็นว่าตั้งแต่พลินปิดภาคเรียนย่อยแล้วกลับมาอยู่บ้านเพราะ
ภาคเรียนหน้าทั้งเทอมเจ้าตัวจะต้องฝึกงานด้วยหลักสูตรทางคณะ
ให้เรียนสามปีครึ่งและฝึกงานอีกครั้งปี กัมพลก็ยังไม่มีโอกาสได้คุย
กับลูกอย่างจริง ๆ จัง ๆ เนื่องจากเขาติดงานสำคัญจนทำให้กลับบ้าน
ไม่ตรงเวลา ถึงขนาดที่ว่าไม่ได้กลับบ้านแทบทั้งเดือนเลยทีเดียว

“บอกแล้วครับ” พลินพยักหน้ารับคำไปด้วย “ตอนแรกพยายว่า
จะทำแค่ช่วงปิดเทอม เพราะไม่แน่ใจว่าตอนฝึกงานจะแบ่งเวลาไป
ที่ร้านได้ไหม แต่เจ้าของร้านที่เป็นพี่ในสายรหัสของพยายเขาใจดี
บอกว่าถ้าปรับตัวกับที่ฝึกงานได้แล้วก็ลองไปคุยเรื่องเวลาทำงาน
กันใหม่ได้”

“พยายก็ทำเท่าที่ไหว รู้ใช้ไหมว่าบ้านเราไม่ได้ลำบากเดือดร้อน
เรื่องเงิน”

“รู้ครับ แต่ทำงานนี้พยายได้ประสบการณ์เยอะนะ พี่ๆ เพื่อน
ร่วมงานก็ดีกับพยายด้วย” เพราะเหตุนี้พลินเลยคิดว่าเขาคงไม่สามารถ
ทิ้งงานดี ๆ สังคมดี ๆ แบบนี้ไปได้ง่าย ๆ อีกทั้งงานเสิร์ฟอาหารก็
ไม่ได้เหนื่อยมากนัก จะติดก็แต่ตรงที่ตอนนี้เขาถูกสั่งให้รองรับลูกค้า
อย่างเพื่อนเจ้าของร้านโดยเฉพาะ หลังจากที่เพื่อนร่วมงานเห็นว่า
เขาไม่กลัวอีกฝ่ายก็รีบแบ่งโซนการดูแลใหม่ทันทีในวันถัดมา

ถึงจะเป็นเช่นนั้น...ลูกค้ากิตติมศักดิ์ของเขาก็ไม่ได้แวะเวียน

เข้าร้านมาได้สามวันแล้ว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ตั้งแต่พลินมาทำงานได้สองสัปดาห์ก็เห็นหน้าค่าตาอีกฝ่ายตลอด

“เรื่องที่ฝึกงานเรียบริ่อยตีไซ้ใหม่”

เสียงของกัมพลดึงดูดความสนใจของพลินให้กลับมาสู้อาหารอีกครั้ง มือบางตักหมูสับก้อนโตในชามเข้าปากพลางส่งเสียงในลำคอรับคำกลับไป

“แล้วดูเรื่องการเดินทางหรือยัง”

“นั่งวินมอเตอร์ไซด์จากบ้าน ต่อรถไฟฟ้าทั้งหมดสามสาย เปลี่ยนขบวนสองครั้ง รวมๆ แล้วก็ราวๆ ยี่สิบสถานี เสร็จแล้วเดินเข้าซอยอีกนิดหน่อยก็ถึงแล้วครับ”

“แบบนี้ไม่เรียกว่านิดหน่อยแล้วมั้ง จะไหวแน่หรอพาย”

กัมพลเริ่มหัวใจ แต่ไหนแต่ไรพลินอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยมาตลอด การเดินทางมากที่สุดก็คือการเดินทางออกมาหน้าหอเพื่ออรรถโดยสารของทางมหาวิทยาลัย ไม่ก็ปั่นจักรยานไปที่อาคารเรียนเอง ด้วยระยะทางไม่เกินสามกิโลเมตร ถึงแม้เขาจะไม่เคยสอนให้ลูกรักสบาย แต่คนเป็นพ่อก็ไม่ปรารถนาให้ลูกลำบาก

“ให้พ่อหารถให้สักคันใหม่ มีสองเดี๋ยวนี้อาจจะไม่แพงนักหรอก”

“ไม่เอาหรอกครับ พายมีใบขับขี่ก็จริง แต่เส้นทางที่ไปรถติดจะตาย ใช้ขนส่งสาธารณะสะดวกกว่าเยอะเลย”

“แต่พ่อว่า...”

“อีกไม่กี่เดือนพายก็อายุยี่สิบสองแล้วนะ ไม่ใช่เด็กตัวเล็ก ๆ แบบเมื่อก่อนที่พ่อต้องขับรถไปส่งที่โรงเรียนแล้ว” พลินอยู่ปากก่อนจะบ่นพิมพ์ำออกมาจนคนเป็นพ่อได้แต่โคลงศีรษะมองด้วยความ

อ่อนใจ

“ถ้าเลือกที่ฝึกงานที่ลู่ติแนะนำคงดีไม่หยอก เพราะขนาด หลานชายลู่ติเองก็ยังทำงานที่นั่นด้วย” กัมพลถอนหายใจ ผ่านไป ก็ปีก็ยังคงมองว่าลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ดี

“ทีบอกว่าเป็นบริษัทของคนรู้จักลู่ติน่ะเหรอครับ”

พลินถามก่อนจะตักใจคำถามสุดท้ายในยามเช้าปาก เขาจำ ได้ว่าตอนที่บ่นเรื่องที่ฝึกงานให้พ่อกับลู่ติฟังเมื่อครั้งแวะไป รับประทานอาหารมื้อกลางวันกับพวกท่านที่ออฟฟิศเล็ก ๆ ซึ่ง ดัดแปลงจากบ้านพักอาศัยย่านกลางเมืองกรุงเทพฯ นั้น นิติได้เอ่ย ปากว่าจะฝากฝังให้แก่บริษัทของคนรู้จัก แต่เพราะพลินไม่อยาก เห็นเกี่ยวกับการวางตัวจนอาจเกรงเวลาทำงาน เขาจึงเลือกฝึกงานที่ บริษัทผลิตและจัดจำหน่ายสินค้าด้านอุปโภคบริโภคทั้งในและ ต่างประเทศแทน

“ว่าแต่...บริษัทที่ลู่ติบอกทำเกี่ยวกับอะไรเหรอครับ” กระนั้น เวลานี้กลับอยากรู้จักบริษัทที่ว่าขึ้นมาบ้างแล้ว

“บริษัทเฟอร์นิเจอร์ ทั้งผลิต นำเข้า แล้วก็ส่งออก เห็นว่าเป็น รายใหญ่ของประเทศเราเลยนะ พายน่าจะพอรู้จัก”

คนที่น่าจะพอรู้จักชะงักมือที่กำลังจะคว้าแก้วน้ำดื่มขึ้นมา เขา ไม่คิดว่าโลกจะกลมขนาดนั้น แต่องค์ประกอบโดยรวมที่พ่อพูดถึง ก็ชวนให้เข้าใจได้ไม่ยากเลยว่าหมายถึงบริษัทอะไร

“เมธากรูป...พายุรู้จักไหม”

ลมหายใจสะดุดโดยไม่รู้ตัว ก่อนพลินจะพรวดพราดใจออกมา อย่างโล่งอกที่ไม่ได้ตกปากรับคำนิติไปในตอนนั้น เพราะพ่อเขาคง ไม่เห็นด้วยแน่หากรู้ว่าเมื่อวันก่อนลูกชายไปก่อวีรกรรมอะไรเอาไว้

กับเจ้าของบริษัทที่ว่า การที่ได้เจอหน้ากันเพราะความจำเป็นที่ร้าน
 ทีบาร์ยังพอว่า แต่ถ้าต้องไปอยู่ในสถานะเจ้านายกับลูกน้องภายใต้
 ชายคาบริษัทเดียวกันคงไม่ใช่เรื่องน่าดูเท่าไร ดีไม่ดีอาจจะเกิด
 โศกนาฏกรรมครั้งใหญ่

นักศึกษาฝึกงานปากแจ้ววนหาที่ตาย ทำทนายเจ้านายกลาง
 ออฟฟิศ สุดท้าย...ดับอนาถ!